

J. E. Bogomil:

Bolezen.

Mohorjev Lojzek je bil bolan. Tožil je, da ga boli glava in da ga mrazi in da jesti ne more. Mama so ga prijeli za čelo.

»Danes boš pa ostal v postelji! Pa bo kmalu dobro!« so mu veleli mama.

Lojzek je ubogal. Saj tudi drugače ni mogel. Parkrat se je prestopil po hiši, pa se mu je zavrtelo v glavi in opotekel se je, kakor bi bil pijan.

Lojzek je ležal v postelji. Pri omar! se je pa bratec Mihec pripravljaj za šolo. O, da bi vi vedeli in videli, kako je bilo Mihcu hudo pri srcu! Pa ne veste, zakaj? Zato, ker je moral iti v šolo, Lojzek pa ne!

»Oh, ko bi bil še tudi jaz katerikrat bolan,« si je želel Mihec. »Kako bi bilo to prijetno!«

K bolniku Lojzku so poklicali zdravnika. Povedal je, da bolezen ni nevarna. Nekaj dni pa da bo moral biti Lojzek v postelji, potem bo pa zopet zdrav. Nekaj je napisal zdravnik na listek, in Marica je šla s tistim listkom po zdravila. Prinesla je iz lekarne stekleničico, napolnjeno z neko bledo tekočino.

»Po eno žličico na kosčku sladkorja trikrat na dan,« se je glasilo na listku stekleničice.

Mihec je že znal toliko brati, da je srečno razglobil sladko vsebino tega napisa. In zopet si je zaželel, da bi bil bolan. Zakaj! Oh, trikrat na dan sladkorja v usta! To ni mala dobrota!

Lojzku se je vzbudila želja po jedi.

»Kaj bi pa rad jedel, Lojzek?« so ga skrbno vpraševali mama in mu naštevali razna jedila. »Malo pečenke, malo potice, orehov, pomarančo, jajček...«

Sama sladka imena! S kakšno poželjivostjo je poslušal Mihec! Kako neumen se mu je zdel brat Lojzek, ker je pri vsakem imenu odkimal in zategnil: »O, ne!«

»Bedak!« si je mislil natihoma Mihec. »Koliko dobrega bi lahko pojedel, če bi hotel! Ko bi bil jaz bolan, bi kimal vse drugače. Za vsa dobra jedila bi mamó prosil, pa bi tudi vsa jedila dobil. Oh!«

Lojzek si je izvolil skodelíco tople juhe. Brž so mu jo mama napravili. Lojzek jo je pokusil, prav malo použil, več ko polovico pa pustil. Bolniku se namreč le počasi vrača slast. Oh — je zdihoval Mihec — ko bi bil jaz na njegovem mestu!

»Da bi bil že vendar enkrat bolan!« — —

Kar si je želel, je res prišlo. Lojzek je okreval, Mihca je položilo. In trdo položilo!

Zdaj je bilo pa vse drugače. Mihec se še zdaj spominja tistih hudih dni. Glava mu je bila težka kakor še níkdar. Sedaj ga je stresal mraz, pa ga je spet začela kuhati vročina. Noge mu niso hotele več služiti; v rokah ni imel čisto nič moči. Mama so mu ponujali vse mogoče dobrote, a Mihec je odkimaval na kratko: »Saj ne morem, saj ne morem, mama!« Še zdravila je užival le s težavo. Mar mu je bil zdaj sladkor! Komaj, komaj je čakal, kdaj bo zopet smel iz hiše vun na toplo solnce. Kdaj bo pa šele smel s tovariši v šolo!

Mihca je bridko izučilo, kaj je postelj in bo-lezen.

